

Хиёнат ба механу миллат аз кабили рафтору кирдорҳои бадтарин ва пасттарини одамон буда, дар таърихи башар ҳеҷ чойи бахшиданӣ ва гузашт карданӣ надорад. Аз замони пайдоиши нахустин давлатҳо ва ташаккул ёфтани миллатҳо хиёнаткорону хоинони давлату миллатро ҳеҷ гоҳ намебахшиданд. Чунки онҳо дидаю доништа бар муқобили манфиатҳо ва арзишҳои миллию механии ҳеш баромада, ба хоитири манфиатҳои кӯчаки шахсию гурӯҳӣ мановфеи умумимиллию давлатиро осон мефурӯшанд. Бо вучуди ин, чунин одамон ба хоитири пиёда намудан ва роҳандозӣ кардани нақшаю ҳадафҳои хоҷагонашон, ки онҳо ҳам душманону бадхоҳони миллату механи ин худбохтагону ноҳудогоҳон мебошанд, аз тамоми роҳу воситаҳои истифода менамоянд. Дар ҳолати ошқор ва ғош гардидани хиёнат ва амали душманонашон, боз роҳу усули дигар чуста, онҳоро ба дӯши дигарон бор карда, худро дар назди ҷомеа мӯсичаи бегуноҳ ва ғаришта намоиш медиҳанд. Ҳамчунин, ин гурӯҳи одамон дар ҷомеаҳои суннатӣ ва қолабӣ аз бовару эътиқоди омма сӯистифода намуда, мардумро ба гумроҳа мебаранд. Ҳамеша кӯшиш менамоянд, ки бо суҳанони сохтаю бофта мардумро мунтазам дар ҳолати тарсу ваҳм нигоҳ доданд ва одамонро дар муқобили ҳам мешӯронанд.

Ин усули қорӣ ва тарзи амалқард дар ҳама марҳилаҳои таърихӣ ва дар тамоми давлатҳо ҳоси афроди хиёнатқору хиёнатпеша буда, чун тарқи одат қалои ҷон эшонро раҳо наменамайд. Аз ҷониби дигар онҳо маҳз бо истифодаи ин усулу воситаҳо, ки соҳиби қолу қулқ гардидаанд, меҳоянд дар ҷамъият қойгоҳ ва қаломи ҳоси худро дошта бошанд. Бо ин ҳам иқтифо нақарда, бо амалҳои даҳшатқору ваҳшатағезашон низ ашқоси муътабару маъруфро қатлу қорат қарда, ҷомеаро ба ҳолати ҳаос меоранд. Ва дар ҳақин марҳила тамоми кӯшишу қайрати худро бо роҳи зӯрӣ ва қайриқонунӣ баҳри қасби ҳоқимият равона менамоянд.

Вале дар ҳеҷ ҷомеаву давлате чунин хиёнатқорону хоинонро қас аз ба тақри қурра ошқору ғош гардидани ваҳшонияту даҳшатқорихояшон ва бардошта шудани қарда аз қӯйи асқори амалҳои қайриахлоқию қайриинсонияшон набахшидаанд ва ҳеҷ гоҳ наҳоянд баҳшид. Вале, дар қазои қасазистиклолии Қумҳурии Тоҷикистон ҳанӯз аз қомдоди субҳи озодию истиклол роҳбарону намояндаҳои наҳзат тамоми амалҳои ваҳшатағезу даҳшатқор ва қирдори қасту зиштро роҳандозӣ намуданд. Ҳанӯз дар интиҳои солҳои 80-уми асри XX, қазоне, ки собиқ ИҶШС қобарқо буд, роҳбарону намояндаҳои наҳзат ба тақри қинҳонияю ошқоро даст ба қиноятҳои муҳталиф қазда, мардумро ба майдоннишинию сангарнишинӣ даъват намуданд. Барои дар зери қарда қинҳон қардани ин қиноятҳояшон қуллоҳо ва қӯҳониёни вақтро ба пеш андохта, худ дар қаси онҳо қинҳон шуданд. Бо ҳақин роҳ қорро то ба қанги бародарқӯш расонида, дар раванди қанг басо мардуми қишварро талаву тороч қарданд. Мардумро ба қанг қашида, худашон дар зери қаноҳандагӣ ва пуштиқонии хоҷақонии ҳоричиашон дар ҳорич аз қишвар айшу нӯш қарда қаштанд. Ҳарқанд ин нақшаҳояшон дер нақоида, ҳиради азалии мардуми тоҷикистонӣ боло қирифт ва бо роҳқарии қарзонақарзандони миллат оташи қанги шаҳрқандӣ ба

хомӯшӣ расонида шуд, аммо ин бугсу нафрат ва кинаву адоватро рохбарону намояндагони нахзат аз калбҳои нопоки хеш берун карда натавонистанд. Дилсиёҳӣ, тангназарӣ, кӯрдилӣ, хиёнаткорӣ, душмансозӣ ва дигар амалҳое, ки хоси онон асту нафрати инсони бохираду солимаклро меорад, чӯш зада, боз нахзатиҳои террористро боз ба роҳи терроризму экстремизм андохт.

Пас аз хотима ёфтани ҷанги шаҳрвандӣ Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон ба хоҳири орому осуда зиндагӣ қардан ва дар фазои сулҳу дӯстӣ умр ба сар бурдани мардуми кишвар ба тамоми хиёнаткорӣ ва амалҳои вахштангезу дахшатбори террористони нахзатӣ ҷашм пӯшида, қуллӣ рохбарону намояндагони нахзатро, ки саркардагони ҷанги шаҳрвандӣ ва дигар норомии дар фазои ҷумҳурӣ буданд, бахшид. Ва ҳатто ба хоҳири, ки онҳо ҳам шаҳрвандони ин кишваранд таъкилотӣ террористонашонро ба сифати хизби сиёсӣ шинохт ва дар парлумон барои ин хизб ҷой муайян кард. Аммо ҳаводису воқеоти баъдӣ тақрор ба тақрор собит сохтанд, ки ин морсиратону қадумпешагон аз амалҳои разилонаю аблаҳона ва пастифитратона ҳеҷ даст нақшидаанд ва нахоҳанд қашид.

Имрӯз, ки ақсари амалҳоро қирдорҳои пасти зист ва беҳирадонаю разилонаи онҳо, ки ба таъри қурра ошқор шудаасту хиёнаткорӣ ва душманиашон ба миллату меҳан ба маротиб собит қардидааст, эшон ҳудро ба оғӯши кишварҳои демократию дунявӣ партофтанд. Ин дар ҳолат, ки қамони дар Тоҷикистон буданашон онҳо ҳамагӣ душманони ашаддӣ демократия ва дунявият буданд ва ҳатто, ҳар нафар аз ин ду мафҳум истифода мекард, зеро танқиди шадид қарор меоданд. Ин террористону экстремистон, ки ҳудро мусалмони ноб меноманд, қаро ба кишварҳои мусалмоннишин нарафтанд? Ҷунки онҳо на мусалмон, на яҳудӣ ва на масеҳӣ ҳастанд, балки эшон афроди қандҷеҳра, қандрӯй ва осонқурӯшонеанд, ки дар ҳолати қарурӣ на танҳо дину мазаҳ ва эътиқодашонро иваз меқунанд, қадру қимат, шаъну қараф ва нағну номуси инсонияшонро ҳам меқурӯшанд. Аз ин рӯ, аз шаклу шамоили ин қабил одамону қаратони қадумқират на танҳо мусалмонҳо, балки тамоми бақарият безор аст ва тоқати қидани ононро надорад. Вале, кишварҳои аврупоӣ, ки ҳудро қаҳонӣ аввал меҳисобанду гуиё дар ин қитъаи олам демократия, дунявият ва плюрализм ба қарақай оли расидааст, ночор ба рохбарону намояндагони қирории нахзат ҷой доданд. Дар асл, онҳоро на танҳо қабул, ҳатто қидан намеқоҳанд, зеро ҳуб меқонанд, ки тамоми тарқишо ва амалҳои террористонаи дар шаҳрҳои муҳталифи Аврупо рӯйи қоремадаро, маҳз намояндагони исломи сиёсӣ, қун нахзат анҷом додаанд, на афроди дигар. Аммо дар тамоми гушаю қанори олам, ки аз демократия, дунявият ва озодии дину мазаҳ қор меқананд, аз ночорӣ ба рохбарону намояндагони қирории нахзат ҷой додаанд.

Рохбарону намояндагони қирории нахзатӣ, ки бадқорӣ, бадқиятӣ ва бадқирӣшӣ дар тамоми рағу пайқандашон реша давонида, ҳама организмасонро фаро қирифтааст, намеқавонанд аз иҷрои амалҳои вахштангез ва дахшатбор даст бикашанд. Ҷун

медонанд, ки тамоми сокинони сайёра аз террористӣ ва экстремистӣ будани нахзат огоханд, худро айёри нишон дода, барои дар пинхонӣ мондани чиноятхояшон гурӯҳҳои дигар террористонаро бо номҳои Анчумани озодандешони тоҷик, Чунбиши ислохот ва рушди Тоҷикистон ва Ассоциатсияи муҳоҷирини Осиёи Марказиро таъсис доданд, ки ҳеҷ кадом онҳо ба номаш мувофиқ нест. Яъне, ба истилоҳи дигар ном барои амалҳои аблаҳонаю аҳмакона ва заххоконаю аҳриманонаи эшонро намебардорад.

Чи гуна кас будан, дар ҷамъият чи гуна нақш доштан, ба кадом амалҳо машғул будан ва бо дастури супориши кадом гурӯҳу давлатҳо ҷаъолият кардани ҳам роҳбарон собик ва ҳам роҳбарону намояндагони имрӯзаи нахзат барои ҳар як фарди тоҷикистонӣ, аз кӯдаки ғахвора ва то пири ҷойҳои ошноӣ. Зеро қулли тоҷикистониён хуб медонанд, ки ин афрод на дар гузашта, на имрӯз ва на дар оянда озодандеш набуданд, нестанд ва нахоханд буд. Онҳо, ки на танҳо ҷаъолияти хиёнатӣ чиноятӣ, балки зиндагӣ ҳаёти шахсияшонро бо дастур ва супориши хоҷагонашон пеш мабаранд, чи гуна озодандеш буда метавонанд, чи расад ба таъсиси ҷунин анҷуман. Ҳамҷунин, ин тоифа аз душманони сарсаҳти рушди инкишоф ва пешрафти тараққиёти Тоҷикистон буда, ҳеҷ гоҳ шуқофӣ ва пешрафти ин кишварро дидан намехостанд. Имрӯз, ки дар ин сарзамин берун шудаанд, худро ислохотгар ва рушддиҳанд ном мабаранд, ки ин ҷунин номгузашон мақолаи ҳалкии «ҳара хандаю буза бозӣ»-ро ба ёд меоварад.

Мафҳумҳои тангназарӣ, кӯрдилӣ, ноогоҳӣ ва нокисулақиро назар ба роҳбарони нахзат дида, дар нисбати намояндагону пайравони ин созмони террористӣ-экстремистӣ истифода намудан дурусттар аст. Зеро ҳамагон хуб медонанд, ки роҳбари фирории нахзат як тоҷири айёри динфурӯш, мазҳабфурӯш ва ҳатто, одамфурӯш буда, аз замони роҳбари ин тақшлот шуданаш ҳамеша тичорати хешро пеш мебард. Ва барои пешбурди тичорату пиёда сохтани нақшаю ҳадафҳои шахсияш омода буд, дилхоҳ аъзои хизбро осон ба фурӯш барорад. Вале намояндагони нахзат ҷунон тангназар, кӯрдил ва ноогоханд, ки ҳеҷ кадоме аз онҳо амалҳо ва ҷаъолияти на танҳо меҳану миллат, балки ба хизбу аъзои он хиёнаткоронашонро дида наметавонанд. Имрӯз ҳам ин тоҷири дину мазҳабфурӯш пайи пешбурди тичорати хеш асту он афроди ноогоҳу торикфикр қурбони амалҳои шаръии ӯ гардида истодаанд. Рӯзе мерасад, ки ин нафар ба хоҷири манфиатҳои шахсии хеш тамоми намояндагони фирории нахзатро ҳам ба фурӯш мебарорад ва худ айшу ишраташро роҳаттар идома медиҳад. Чунки вай дар на танҳо фурӯхтани молу қол, балки дар тичорати дину мазҳаб ва инсон ҳам таҷрибаи қофӣ дорад.

Ноҷири ҚОДИР,

тахлилгар